

INKERILÄISTEN viesti

1 / 2022

Inkere-kuoro Larin Parasken patsaalla.

seen perusmallin säilyessä kuitenkin samana. Ainoana koruna rinnassa oli metallinen Inkerin lippu. Niinan mielestä kuoron esiintymispuku oli kaunis ja he kaikki olivat ylpeitä siitä.

Kerran Arvo Survo toi kuorolaisille Suomen tuliaisina lahjaksi saamansa Tuutarin kansallispuvun ja totesi, että kenen päälle se sopii, se saa pitää sen. Puku sopi ainoastaan Niinan siskolle Lempille.

Siitä lähtien Lempi on käyttänyt sitä kaikissa mahdollisissa tilaisuuksissa.

Kuoron jäsenmäärän kasvaessa paras harjoituspaikka oli huone Taaitsan vaatetehtaalla, koska sinne oli Pietarin ympäristöstä, mm. Skuoritsasta ja Tuutarista hyvät liikenneyhteydet. Juhlia varten harjoiteltiin Olga Ostosen, paikallisen Larin Parasken, muistiin ”säilöttyjä” virsiä ja laulelmiä. Ja niitähän Olgalla riitti. Elsa muistaa Olgan todenneen: ”Miul on virret kirutettu pitkin seinäin hirsiiin.”

Eniten esitettiin laulua Omal

maal’, joka Niinan tiedon mukaan on vanha hengellinen laulu, jota hän oli kuullut veisattavan inkeriläisten hautajaisissa. Inkeriläisten uuden kansannousun jälkeen siitä tuli Arvo Survon muokkaamana suosittu inkeriläisten yhteisöjen keskuudessa esitettävä sovitus, suomeksi, viroksi ja venäjäksi. (Kannattaa katsoa ja kuunnella se YouTubea. vinkkaa Elsa musiikin ystäville.)

Videoissa Survo kanteleella tai kitaralla säestäen laulaa ja laulattaa kuulijoita Inkerin jälleerakennetuissa kirkoissa mm. Skuoritsan kirkossa vuonna 2011.

Mari Kirjasen jälkeen kuoroa alkoi johtaa Pietarissa asuva, musiikin ammattilainen Irina Karhu yhdessä hanurinsoitaja Jurin kanssa. Yhdessä he kirjoittivat kuorolaisille Olgan laulamiin lauluihin nuotit, mistä oli suuri apu sanojen muistamisessa. Yhteistyötä palkatta kuoron kanssa kesti noin 10 vuotta.

Erityisesti Niina Malkin mieleen tulee Inkere-kuoron

esiintymiset elokuussa 1992 Helsingissä Juuret Suomessa -tapahtumassa. Se oli Suomi-Seuran ulkosuomalaisille järjestämä suurjuhla. Kuoromme kävi juhlahjumanpalveluksessa tuomiokirkossa, laulaa lurautti Esplanadin puiston lavalla ainakin ”Minun kultani kaunis on” ja kävi Larin Parasken -patsaalla Hakasalmen puistossa sekä esiintyi lukuisten muiden kuorojen tavoin jäähallissa pidetyssä pääjuhlassa, mitä kunniotti läsnäolollaan tasavallan presidentti Mauno Koivisto ja rouva Tellervo Koivisto.

”Esiintymismatkoille tilausbussimme lähti Hatsinasta. Pitkien ajomatkojen aikana hiottiin ohjelmistoa. Jokaiselle matkalle työssä käyvät eivät voineet osallistua. Kuoro teki huhtikuun alussa 1993 Suomi-seuran kutsusta kaksi viikkoa kestäneen matkan Ruotsiin Örebrossa järjestettyihin juhllallisuuksiin. Olimme majoitettuna perheissä kuten oli tapana muillakin ulkomaan matkoilla. Matkan järjestetyistä vastasi Roland Randefelt (entinen Pylsy)”, Elsa muistelee.

Aivan ensimmäinen Inkerekuoron esiintymismatka Suomeen suuntautui Joutsenoon. Sen jälkeen 1990-luvulla on esiinnytty Helsingin lisäksi ainakin Turussa, Tampereella, Kouvolassa, Ristiinassa ja Mikkelissä, tarkistaa Niina tiedot valokuvistaan. Tietysti samaan aikaan, ihan alusta lähtien laulettiin Pietarin Inkerin Liiton järjestämissä juhlissa ja Inkerin kirkon tilaisuuksissa Keltosta Kupanitsaan.

Moni Suomeen muuttota suunnitteleva joutui käymään paikallisilla kielikursseilla. Pelkkinen laulujen sanojen opettelu ei käytännön kielitaitoa kartuttanut. Meistä kuorolaisista Hilma Kaasonen osasi parhaiten suomea ja siksi hän joutuikin esiintymistilaisuuksissa esittelemään Olga Ostosen sekä meidän kuoromme että esittämämme laulut, paljastavat Elsa ja Niina yhdessä.

Linda kertoo, miten Ainolle tuli myös palava halu muuttaa Suomeen 2000-luvun alussa. Niinpä 78-vuotias Aino Soukas pakkasi matkalaukkunsa ja lähti uuteen kotimaahansa. Ainolla on riittänyt terveyttä. Hän on asunut Suomessa jo yli 20 vuotta, osan ajasta keskimmäisen tyttären tavoin Turussa ja osan nuorimmaisena luona Viitasaarella. Kesivälillä Aino vietti entisessä kotikylässään Niisnovassa vanhimman tyttärensä kanssa.

Kuoron ”äitihahmo” Olga Ostonen kuoli 2001. Kuorolaisista Ainon tavoin Suomeen muuttivat Niina Malkin lisäksi, Hilma Kaasonen, Elsa Kirjanen, Irina Karhu ja Linda Versan o.s. Soukas sekä moni muu. Heillä

on vuosia myöhemmin ollut mahdollisuus tavata toisiaan erilaisissa inkeriläisyhteisöjen tilaisuuksissa kuten kesäjuhlilla Suomessa ja Pietarin alueella.

Yli 30 vuotta sitten tehty kaunis esiintymispuku on Elsalla talleksa ja kerran opitut virret että humoristiset laulut hyvin muistissa. Elsa on sopivan tilaisuuden tullen rohkeasti esiintynyt mm. kesäjuhlilla. Elsan tavoin moni muukin entisistä kuorolaisista on halunnut säilyttää kauniin itse tekemänsä esiintymispuvun.

Jos lukijaa kiinnostaa Inkerekuoro ja Tuutarissa vuonna 1990 pidetyt juhannusjuhlat, video on katsottavissa You Tubessa. Videolla Olga Ostonen esittää kuoron kanssa ”Pappa lupas talon laittaa”.

Tuutari 1990 Inkere-kuoro, ”Pappa lupas talon laittaa” <https://youtu.be/DQ1kmZ-SOLEk>

Samoin Omal’ maal’ -laulusta on katsottavissa useampia videoita vuodesta 2011 vuoteen 2021.

Keisari Aleksanterin patsaan edessä otetussa kuvassa Aino Soukas oikealla.

Aino Soukasta onnittelevat Inkeriläisten Viesti-lehden välityksellä Inkere-kuorossa laulaneet Niina Malkki, Aino Malkki, Elsa Kirjanen, tytär Linda ja kuoroa johtanut Irina Karhu. Muistamme Sinua kiitollisuudella inkerinsuomalaisten mieltä liikuttavalla ja elämäntaivaltasi kuvaavalla Omal’ maal’ - laulun sanoin

Omal maal, omal maal,
Omal kotimaal,
Missä saan rauhan sydämeen
Mä sinne kaipaen vain.

Ei tämä maa, oo oma maa,
Se ompi vieras maa,
Mun isänmaani Inkeri
Oi, sinne kaipaen vain.

Jo täältä kohti maatamme
Luon mä katseeni,
Siellä on monta ystävää,
Oi, sinne kaipaen vain.

ARTIKKELIKOKOELMA INKERIN ALUEELTA

Riikka Mahlamäki-Kaistinen

Ensimmäinen suomenkielinen tietopaketti inkerikoista, setoista ja vatjalaisista tarjoaa uusinta tieteellistä tietoa sekä kokoaa yhteen aiempaa tutkimusta näiden itämerensuomalaisten ortodoksisten väestöjen historiallisesta kulttuurista, uskomusperinteistä ja kielestä. Yleisesitys käsittelee myös kaikkia alueen etnisiä vähemmistöjä koskevia tapahtumia ja ilmiöitä.

"Inkerikot, setot ja vatjalaiset — Kansankulttuuri, kieli ja uskomusperinteet" artikkelikokoelman suunnitteli ja kokosi **Lassi Saressalo** ja saattelivat loppuun **Kati Kallio** ja **Riho Grünthal**. Teos on jatkoa Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran (SKS) Kieli-kansa-kulttuuri -sarjaan, josta on aikoinaan ilmestynyt Karjala, Inkeri, Viro, Lappi ja Vepsä ja Suomi. Nyt vuorossa on kolme pienempää kansaa josta ei ollut niin paljon aiempaa tutkimusta, joten ne yhdistettiin yhteen kirjaan.

"Kirja tuo esiin Inkerinmaan ja Setomaan vähälle huomiolle Suomessa jääneitä etnisiä ryhmiä. Inkerikkoja, setoja ja vatjalaisia käsittelevä kokoomateos esittelee kieliä, kansanperinnettä, aineellista kulttuuria ja uskomusperinteitä", Kallio kertoo.

Inkerinmaan asiaa

Kallio nostaa esiin sen, että teoksella on annettavaa myös inkeriläisyydestä kiinnostuneille. Alueen etnisillä ryhmillä on paljon yhtäläisyyksiä ja sekä kielellisesti että kulttuurisesti, ja lisäksi ryhmillä on paljon jaettavaa historiaa. Esimerkiksi kaikki alueella asuvat ja asuneet etniset ryhmät ovat kokeneet samoja asioita 1900-luvun etnisissä puhdistuksissa.

"Alueesta ja ajasta riippuen Inkerissä ryhmät ovat olleet vahvasti vuorovaikutuksessa. Esimerkiksi Länsi-Inkerissä inkeroisen ja inkerinsuomen välistä rajaa on vaikea vetää. Kielillä on niin paljon samankaltaisia piirteitä. Sitten taas Pohjois-Inkerissä kielentutkijat eivät ole oikeastaan edes puhuneet inkeroisen kielestä, sillä inkerikot ovat olleet tallennusvaiheessa kieleltään yhtenäinen inkerinsuomalaisen kieliperheen kanssa."

Mukana on ollut 16 tutkijaa, joista puolet virolaisia. Vaikka artikkelit ovat akateemista tutkimusta, ne on kirjoitettu kansantajuisesti.

"Mukana on pitkän uran tehneitä kirjoittajia ja paljon sellaisia, jotka ovat julkaisseet lähinnä viroksi tai venäjäksi, eli suomalaisen lukijan kannalta tämä tieto

on ollut kielimuurin takana. On hienoa saada heidän tutkimustaan nyt myös suomeksi. Mukana on artikkeleita, jotka ovat ikään kuin elämänuran yhteenvetoja ja kokonaiskuvia."

"Alueesta ja ajasta riippuen Inkerissä ryhmät ovat olleet vahvasti vuorovaikutuksessa."

Yhteinen historia

1800-luvulla kerättiin paljon kansanperinnettä, mutta aineisto ei useinkaan kerro suoraan tietyn etnisen ryhmän tavoista ja historiasta vaan sekoittaa kulttuurit keskenään. Kylien nimiä ei aina kirjoitettu ylös ja useimmiten kerääjät eivät maininneet onko kyse vaikka inkeriläisestä perinteestä tai vaikka vatjalaisista. Kansanperinteen keräämisen

Kati Kallio kertoo olevansa itse erityisen iloinen teoksen moniäänisyydestä ja selkeydestä. "Väittelin itse vuonna 2013 länsi-inkeriläisestä laulukulttuurista. Olisipa silloin ollut apuna näin hieno kokoomateos."

keskiössä oli ehkä pikemminkin maantieteelliset alueet kuin etniset ryhmät.

Kallio kertoo, että rinnakkaiselosta esimerkiksi inkeriläisten ja inkerikkojen välillä on vähäisestä dokumentteja. Tiedot ovat satunnaisia ja fragmentaarisia. Vielä 1800-luvun lopulla oli kiellettyä mennä esimerkiksi naimisiin toista uskontokuntaa edustavan ihmisen kanssa. Säädökset pitivät osaltaan etnisiä ryhmiä erillään toisistaan. Yhteistä elämääkin toki oli.

"Satunnaisia tietoja on siitä, että esimerkiksi luterilaiset ovat voineet osallistua toisen uskontokunnan jumalanpalveluksiin ja toisinpäin. Oli sekä yhden

ryhmän asuttamia kyliä että sekakylä, jossa jokaisella ryhmällä oli oma päätöksensä. Esimerkiksi vatjalaiset omassa päädyssään, inkerinsuomalaiset toisessa ja inkerikot kolmannessa. Tarkkoja tietoja siitä, missä määrin ihmiset ovat eri aikoina vaihtaneet uskontokuntaa ja sitä myötä myös etnistä identiteettiä, ei ole. Varmaa on, että esimerkiksi 1600-luvulla Ruotsi yritti kyllä vahvasti kääntää ihmisiä alueella luterilaisiksi", Kallio sanoo.

"Satunnaisia tietoja on siitä, että esimerkiksi luterilaiset ovat voineet osallistua toisen uskontokunnan jumalanpalveluksiin ja toisinpäin."

Materiaali kaikkien käytössä

Miten sitten lienee lukijakunnan kiinnostumisen kanssa. Löytyy-

kö teokselle lukijoita?

"Kyllä varmasti. Ajattelen, että tämä antaa paljon ihmisille, joita kiinnostaa Inkeri, Viro, Itämeren suomalainen kulttuuri, sukukansat, uskomusperinteet, runonlaulu tai vaikka kielen kehitys Inkerissä", Kallio arvelee. Vaikka teoksesta on myynnissä kovakantinen opus, julkaistaan se myös maksuttomana, sähköisenä versiona.

"Materiaalit ovat tosiaan myös verkon kautta ilmaiseksi luettavissa. Tämä on Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran (SKS) käytäntö ja tahtotila. Tutkimukset halutaan saattaa muotoon, jossa jokainen asiasta kiinnostunut, voi ne tavoittaa", Kati Kallio kertoo.

Avoin sähköinen versio osoitteessa: <https://doi.org/10.21435/skst.1467>.

Soikkolasta kotoisin ollut, myöhemmin Helsinkiin asettunut ja Suomessa kuuluisaksi tullut inkerikko Teppo Repo oli toiminut nuoruudessaan paimenena ja venäläisessä sotilassoittokunnassa. Hänen improvisaationsa, sävelmänsä ja soittimensa ovat vaikuttaneet vahvasti suomalaisen nykymusiikkiin. (Museovirasto, Suomalais-ugrilainen kuvakokoelma, Antellin kokoelmat, KK5500:2357. CC BY-NC 4.0.)

Paul Ariste Matinkylän riihenpuijien kanssa tauolla tallentamassa vatjankieltä ja kansanperinettä sota-aikaan vuonna 1942. Valokuvaaja Erik Laid Matin kylässä Keski-Inkerissä vuonna 1942. (Eesti Rahva Muuseum Fk 1009:258. CC BY-NC 4.0.)

INKERILÄISTARINA TEATTERIN LAVALLA

Helsingin teatteri Avoimissa Ovissa tuodaan näyttämölle uutta kotimaista draamaa, jonka pääroolissa on inkerinsuomalainen Maria. Inkerinsuomalaisen kansan kohtalo antaa raamit esitykselle, mutta päähenkilönsä kautta esitys tutkii pyhän ja eläimen kytköstä. Näyttämöllä nähdään näyttelijä Ella Pyhältö ja kansanlauluperinteen taitaja Outi Pulkkinen.

Esityksessä eletään Stalinin ajan viimeisiä vuosia 1940 – 1950 -luvun vaihteessa. Petroskoin Harmaan talon kellarissa on salaisen poliisin NKVD:n tutkintovankilan selli. Siellä lymyää inkerinsuomalainen Maria Jalava syytettynä laittomien uskonnollisten kokousten järjestämisestä. Samaan selliin heitetään kansannainen, joka sulautuu varjoihin sellin hämärimmässä nurkassa. Mykkä nainen peilinä Maria alkaa käydä läpi kärsimysten ja menetysten täyttämää elämäänsä. Esitys jatkaa Kirjavaisen taiteellista intohimoa tuulettaa suomalaisuuden stereotyyppioita.

Esitykset ajalla 7.2.–28.4.2022

Lisätietoja esityksestä löytyy teatterin kotisivuilta www.avoimetovet.fi

Kuvaaja Mitro Härkönen.

POHDINTAA INKERINSUOMALAISTEN TAIPALEESTA

Jatkoa viime numerosta

Juhani Valo

Pohjana Pekka Nevalaisen kirja "Rautaa Inkerin rajalle", Inkerin kansalliset kamppailut ja Suomi 1918 – 1920.

Kiitoksen sijasta neuvostovalta suomalaisine vallankumous-apureineen syyllisti inkerinsuomalaiset syyttämällä heitä "kulakeiksi" ja takavarikoimalla heidän tilansa ja omaisuutensa. Itselläni on herännyt kysymys, mikä oli ortodoksisen uskon ja evankelis-luterilaisen uskon merkitys sarron aikojen iskiessä inkerinsuomalaisiin? Inkerinsuomalaiset olivat enimmäkseen luterilaisia.

Inkerinsuomalaiset joutuivat Ruotsin ja Venäjän litistykseen, vaikka eivät liene politikoineet kummankaan puolesta.

Pyykinpesu myöhäisyyksyllä 1919 – pakolaisten kapina

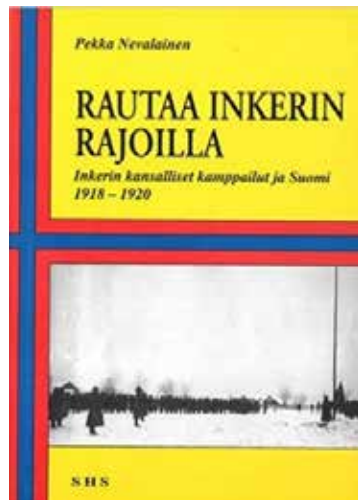
Tässä "pyykinpesussa" huomataan se hajaannus, mikä eri asioita, tavoitteita painottavilla ryhmittymillä ilmeni. Nevalaisen sanoin (sivulta 143): "Valokiilaan nousseet everstiluutnantti (Yrjö) Elfvengrenin kytkennät valkoisiin venäläisiin ryöpsäyttivät käyntiin rankan pesänselvityksen. Sitä käytiin inkeriläisten ja aktivistien välillä, toisaalta inkeriläisten omassa keskuudessa. Marraskuun alussa Pohjois-Inkerin hoitokunta piti yleiskokouksen, johon osallistui myös muita pakolaisten luottamusmiehiä. Tilaisuudessa syntyi

myrskyisiä riita suhtautumisesta Luoteis-Venäjän hallitukseen. Ne, jotka edelleen halusivat Suomelta tukea ja yhteistyötä aktivistien kanssa, eivät missään nimessä tahtoneet joutua riippuvaisiksi valkoisten venäläisten rahoista."

Tilanne oli kaikkien äärimmäisen hankala johtuen monen tahon erilaisista intresseistä. Nämä intressit eivät välttämättä palvelleet kaikkien inkerinsuomalaisten oikeuksia tai tavoitteita - tavoitteet kun olivat erilaisia. En puutu tarkemmin yksityiskohtiin, sillä niistä saatavat inkerinsuomalaiset omata kukin omat näkemyksensä tai tulkintansa ja jokainen lähtökohtien ja tavoitteiden runsaudesta johtuen saattaa olla juuri asianosaiselle oikea tulkinta.

"Kokonaisuuden kannalta ehkä ole oikein valita jotain näkemystä toisia paremmaksi, ei myöskään huonommaksi."

Omasta mielestäni inkerinsuomalaisten tilanne aikajakson 1918 – 1920 välillä on ollut ehkä samanlainen, kuin jos kaikki Suomen läänit asetettaisiin

tiivisti yhteen yhdenmukaisine tavoitteen alle, alaisuuteen. Jokaisella olisi kuitenkin oma lähtökohtansa ja näkemyksensä eikä kokonaisuuden kannalta ehkä ole oikein valita jotain näkemystä toisia paremmaksi, ei myöskään huonommaksi.

Vapauden haaveista pakolaisen arkeen

Tarton rauhanneuvottelut ja Inkerin asia. Sivulta 255 alkaa Nevalaisen selostus Tarton rauhanneuvotteluista ja Inkerin asiasta. Nevalainen toteaa heti aluksi tilanteen tylyyden inkerinsuomalaisten kohdalla, ikään kuin suomalaisten rauhanneuvottelijoiden asenne olisi lukittu jo tuolloin tapahtumaan inkerinsuomalaisten tappioksi. Nevalainen toteaa: "Alusta pitäen kävi ilmi, että Inkerinmaan kysymys jäi J.K. Paasikiven johtaman Suomen valtuuskunnan päätavoitteiden varjoon. Heti toisessa yleisistunnossa J.H. Vennola totesi, ettei Inkeriin nähden esitettäisi aluevaatimuksia. Peruslähdekohdan mukaan Inkerinmaa ei ollut Suomelle aluekysymys. Tarkem-

min Inkerinmaan kohtaloa käsiteltiin aluejaoston ensimmäisessä istunnossa. Suomalaisen puheenjohtajaksi jaostoon valittu Vennola esitti, että Inkerin kulttuuriolot voitaisiin ilmeisesti järjestää tyydyttävällä tavalla Neuvosto-Venäjän perustuslain puitteissa."

(Toisen Pekka Nevalaisen kirjata lainaan Tiedekirjan luettelosta tämän toisen teoksen nimen kuvaamaan inkerinsuomalaisten sekä muiden suomalaisten karua kohtaloa itäisessä naapurissamme vainojen aikaan: "Nevalainen, Pekka: Viskoi kuin Luoja kerjäläistä. Venäjän pakolaiset Suomessa 1917 – 1939, SKS Toimituksia 742, Hämeenlinna 1999, 404 s.)

Tämän teoksen nimi kuvastaa kansakunnan osien tai vähemmistöjen, kuinka asia sitten määritelläänkään, alisteista asemaa oikeastaan missä tahansa maailmankolkassa.

Hallitseva kansa sen valitsemine johtajineen tai vallankaappauksen seurauksena valtaan nousseine hallitsijoineen käyttää usein

voimaansa ja mahtiaan vähemmistöjensä alistamiseen yhä tänäkin päivänä.

Aina ei hädässä ystävää tuta, tunneta, jos enemmistön tai vallanpitäjien oma nahka ja pakokauhu, pelko, vallitsevat, muistakaamme inkerinsuomalaisten osalta Jatkosodan jälkeistä aikaa pakkopalautuksineen, vaikka monet inkerinsuomalaiset taistelivat Suomen puolesta – vain päätyäkseen kuolemaantuomittuihin, vankileirien saaristoihin tai joidenkin onnistuessa valitsemaan pakolaisen olot muualla maailmassa.

En voi ymmärtää sitä vihamielistä vastaanottoa, joka Toisen Maailmansodan aikana ja jälkeen odotti inkerinsuomalaisia "reaalipolitiikan" nimissä Suomessa. Valvontakomission vaatimukset inkerinsuomalaisten palautuksesta Neuvostoliittoon olivat inha loppuhuipennus sille ynseydelle, minkä he olivat kohdanneet siirtokarjalaisten tavoin Suomen joissain osissa – ei toki kaikkialla – mutta kuitenkin.

"En voi ymmärtää sitä vihamielistä vastaanottoa, joka Toisen Maailmansodan aikana ja jälkeen odotti inkerinsuomalaisia "reaalipolitiikan" nimissä Suomessa".

Suomi pelkäsi Neuvostoliiton miehittävän maamme mutta se ei anna oikeutta kohdella senaikaisia pakolaisia ikävästi, heidät kun oli virallisesti siirretty alueiltaan Suomeen Saksan jaloista. Aluksi suomalaisia, sitten hylkiöitä, kuin kuohuva virta heiteltiin inkerinsuomalaisia.

Lepoon ei tosin ole vieläkään aiheutta – ympäröivä maailma kuohuu viruksen, sodanuhkien ja ilmastonmuutosten keitoksessa. Taasko?? Keihin kohdistuu? Missä? Pelot eivät hälvene paperien laatimiseen, nämä pelot aiheutuvat reaalielämämme muistista.

Kokouskutsu

Suomen Inkeri-liitto ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään lauantaina maaliskuun 19. päivänä 2022 klo 14.00

Karjalatalolla

Inkeri kodissa

Käpylänkuja 1

00610 HELSINKI

Käsittelään säännöissä kevätkokoukselle määrätyt asiat.

Äänivaltuutettuja ovat v. 2022 jäsenmaksunsa maksaneiden

jäsenjärjestöjen valtuuttamat henkilöt sekä ne hallituksen hyväksymät henkilöjäsenet, jotka ovat maksaneet v. 2022 jäsenmaksunsa.

Hallitus

TAPAHTUMAKALENTERI

SUOMEN INKERI-LIITON OHJELMA:

SUOMEN INKERI-LIITTO RY:N KEVÄTKAUDEN 2022 OHJELMAT

Koronaepidemian vuoksi ei vielä tällä hetkellä tiedetä tämän vuoden 2022 ohjelmista, pyrimme järjestämään Inkeri-iltapäivät huhti- ja toukokuussa. Ilmoitamme niistä nettisivuillamme www.inkeriliitto.fi sekä jäsenistölle sähköpostitse. Ohjelmista voi tiedustella myös puhelimitse liiton toimistosta 045 261 2342.

Hyvinkään Inkeri-kerho

Kaikki tapahtumat Hyvinkään seurakuntakeskuksessa koronatautiliikkeen salliessa.

Tiedustelut:

Puheenjohtaja: Leila Salo p. 040 567 7065

leila.salo@hotmail.com

hyvinkaan.inkerikerho@hotmail.com

Lahden seudun Inkeri-seura

Kerhoilloista ja kokouksista tiedusteluihin vastaa:

Inkeri Ojala 040 071 6727

inkeriojala@gmail.com

Lahden seudun Inkeri-seura ry tilinumero:

FI62 1298 3000 0247 22

Turun seudun Inkeri-seura

Tapahtumat Varissuon kirkolla, tilaisuudet alkavat klo 14.00.

Muu toiminta:

Terveysneuvonta ja vastaanotot

Käsityö- ja askartelukerhot

Päivystys- ja kirjastotoiminta

Nuorten ja lasten toimintaa (kerhot, kulttuuri- ja luontoretket ym.)

Lauluryhmä Orvokki, uusia jäseniä toivotaan

Inkerin historiaan ja kulttuuriin liittyviä teemailtoja

Viikoittaiset ohjelmat löytyvät seinäilmoituksesta, facebookista ja puh. 045 668 7628.

Koronatilanteesta johtuen muutokset ohjelmaan ovat mahdollisia.

Ilmoittajille

Tapahtumakalenteriin toivotut ilmoitukset tulee toimittaa toimittajille lehden kakkosivulla ilmoitettuun aineiston vastaanottopäivään mennessä.

Yhteystiedot:

puhelin

045 668 7628

sähköposti

tsis.turku@gmail.com

Facebook

Turun seudun Inkeri-seura ry

Käyntiosoite

Kousankuja 5 A, 20610 Turku Varissuo

Helsingin seudun Inkeri-seura

Anitta Iline

anitta@inkeriseura.com

tai p. 050-565 9805

Työpajat järjestetään Karjalatalon Inkerikodissa (Käpylänkuja 1, Helsinki)

Tiedustelut Toivo Tupin p. 040 578 3894

Muuta:

Viime lehdessä esiteltyä Tammen ikävä -kirjaa on toistaiseksi jäljellä, mutta harkitsemme uuden painoksen ottamista.

Kirjaa voi tilata osoitteesta:

Elise Ylätaalo, ehkaan@gmail.com

tai tekstiviestillä 0400191103.

GEENITESTIN TULOS

**Kuka sie oot inkeriläinen?
Tyhjätasku kerjäläinen?
Maaorjan jälkeläinen?
Kommunistin painajainen?
Teloitettu paholainen?
Isänmaaton kiertolainen?
Natsileirin arjalainen?
Pelastettu heimolainen?
Neuvostoliittolainen?
Palautettu muukalainen?
Vankileirein vaitonainen?
Kansanvihollinen vainen?
Paluumuuttokummajainen?
Venäläinen, virolainen?
Kakkosluokan kansalainen?
Perimältä pohjalainen,
hämäläinen, savolainen,
karvan verran karjalainen
- 100 % suomalainen.**

**Alla Jyrä
Lempäälä**